

Verzamelde gedichten 1958 - 2008

Frans Hoppenbrouwers

Deze PDF wordt u
aangeboden door
webmagazine
CuBra &
Frans
Hoppenbrouwers

Copyright 2009 Frans Hoppenbrouwers

I Vroegste gedichten (Uit: Zoet als Honing, Zout als Brem)

II Kruidwis

III Verkaveld Bestaan (een drieluik)

1. Portaal
2. Pelgrim
3. Rosa mystica

IV Wintervertelling

V Calendarium poeticum

VI Ongerijmd

VII Tweestromenland

VIII Tijdloos verweer

IX Spelenderwijs

X Wording en verval

XI Brabantse Balladen

XII Jeroen Bosch

XIII Vluchtig geluk

XIV Kroon der maanden

XV Hoezeer mijn lief

IV WINTERVERTELLING

Een overvloed van sneeuw en ijs
herroept in mij de eerste reis

vanuit het dorp dat op die dag
verloren in de akkers lag.

Het zwarte dorp, het witte veld,
de winter die zijn slagen telt,

de kraaien zwalkend in de lucht,
hun krassen en ontwijd gerucht.

Mijn kindervoet betrad het land.
Ik las de onbeschreven krant

die lucht en land volstrekt verbond,
nog woordloos als een kindermond.

De brug die daar in bruidstooi lag,
de reling fraai versierd met rag

dat wuifde in de naakte wind,
herriep in mij het dromend kind.

Een kinderoog is vrij en ziet
hoe glorieus het krakend riet

de zwaarte van de sneeuw weerstond
en snel de recht rug hervond.

Gedragen op de oostenwind
dreef er een mistsliert als een lint

naar het verheven berkenbos,
nog pas ontwaakt, het haar nog los.

Mijn kinderoog, wijdopen, zag
het eerste zonlicht van de dag.

De vale zon met laag vizier
schoof schaduwen naar de rivier.

Dáár, achter bos en ijle mist,
een wonder dat een kind slechts wist,

lag laagland dat allure had,
al liep er geen begaanbaar pad.

Door licht en luister aangelokt
-wat wint een kind dat waagt noch gokt-

betrad ik trots het vlakke land:
een witte akker zonder rand

of einder, eindeloos en ver,
nog eindelozer dan een ster

die blikkert in de zwarte nacht,
een bron van ingetoomde kracht.

De sneeuw die uit de wolken lekt
en alles als een donslaag dekt,

herroept in mij het winters feest
dat uitdijt in mijn kindergeest.

Toen nam mij iemand bij de hand
en plotseling stond ik in brand

alsof de vrouw die tot mij sprak
de tover van de winter brak.

Ze had een lage, warme stem
en groenig haar als stekelbrem

en in haar ogen blonk een licht
dat op de sterren was gericht.

Zij voerde mij omzichtig mee
door die oneindig witte zee,

als kende zij het rechte pad
dat hier voorheen gelegen had.

Ik hield maar wijselijk mijn mond,
voor praten was er zin noch grond:

op alles wat een kind miszegt
wordt later drie keer zout gelegd.

Mijn ogen waren schotelgroot.
Ik keek en hoorde en genoot

van belletjes van ijskristal
en tal van vogels, roek en ral,

die gleden op een glazen ven.
En op een hoge zilverden

zong winterkoning fel zijn lied
alsof hij snippers vallen liet.

Zij fluisterde mij woorden in
van hoog verlangen, diepe zin

en brak de wonderlijke ban
en bracht mij op een hoger plan

totdat ik op een heuvel stond,
verheven boven wet en grond.

En ik doorzag haar toverwoord
en open ging de wijde poort.

De poort gaf uitzicht op een veld
waar zomers groen de slagen telt,

waar frêle bloemen, bloedend rood,
de kelk verwijd, het hart ontbloot,

geschaard in een besloten kring,
mij kroonden tot de eersteling

die kon wat mens noch dier vermag,
daar ik de ziel der dingen zag.

Ik wist dat ik met speels gemak
voortaan de taal der bijen sprak,

een onverbroken hoog gezoem,
een wervend lied van bloem tot bloem.

"Poeta nascitur, non fit",
sprak toen de vrouw en trok een klit

van bremhaar uit haar groene dos
en maakte stemmen in mij los.

Sindsdien spreek ik de ware taal,
herschrijf ik het verdicht verhaal

als waarheid die verscholen zit
in kranten, onbeschrijflijk wit.

De weidsheid van een winterdag
herroept in mij het stil verdrag

dat ik als dwalend kind eens sloot
met haar die mij een toekomst bood.

